

Tiché Božie milosrdenstvo

Nedeľa Božieho milosrdenstva sa nám už akosi automaticky spája s Krakovom a svätou Faustinou Kowalskou. Je zaujímavé, akou rýchlosťou sa táto úcta, i vďaka blahoslavenému Jánovi Pavlovi II. rozšírila v Európe i po celom svete. Práve otázka odpustenia a milosrdenstva je dnes mimoriadne aktuálna. Dnes, keď človek srší pýchou a vyvyšuje sa autonómia jednotlivca, hovoriť o milosrdenstve je ako hovoriť nezrozumiteľným jazykom. Počas pôstneho obdobia si vždy nachystám viacero kníh, na ktoré mi počas roku nezostával čas. Práve pôstne obdobie je pre mňa časom akéhosi intenzívnejšieho čerpania, uvažovania, porovnávaní. Medzi inými sa mi dostala do rúk i kniha Tomáša Halíka „Dotkni se ran“. Verím, že sa môj spolubrat nenahnevá, ak z nej kúsok odcitujem. Našiel som tam totiž stať o známom katolíckom teológovi Karolovi Rahnerovi a jeho vzťahu k Božskému srdcu Ježišovmu. Ako teológ na II. Vatikánskom koncile dostal list od jedného španielskeho kňaza, ktorý ho prosil, aby sa zasadil o podporu úcty k Ježišovmu srdcu. Táto úcta i vďaka viacerým mystikom počas niekoľkých uplynulých storočí zohrala veľmi významnú úlohu v ľudovej zbožnosti. List španielskeho kňaza sa stal podkladom jednej z najkrajších esejí, ktorú Karol Rahner nazval Muž s prebodnutým srdcom.

„Aj keby v ľudovej zbožnosti táto úcta zanikla“, píše Rahner, „možno sa stane tajomstvom spirituality kňaza v nadchádzajúcom období. Aký bude kňaz zajtraška? Bude to človek, ktorý bude mať účasť na tvrdom údele svojich bratov a sestier. Bude to človek, ktorému bude možné dôverovať a na ktorého sa bude dať spoľahnúť. Nebude si môcť zakladať na spoločenskej moci Cirkvi, bude mať odvahu byť bezmocným. Kňaz zajtraška bude človekom, ktorého povolanie sa bude dať ťažko pred svetom obhájiť. Jeho úspešnosť bude zahalená Božím tajomstvom...Nechá víťaziť Boha aj keby sám podľahol... Kňaz zajtraška bude mužom s prebodnutým srdcom. Prebodne ho svet bez Boha a vlastné neúspechy. Prebodne ho bláznovstvo lásky a vedomie vlastnej úbohosti. On sám však bude pevne veriť, že iba cez takéto srdce môže prúdiť sila jeho poslania.“ Toľko Karol Rahner. V spoločnosti, kde sa ľudia pachtia za tým, aby sa niekým stali, aby boli viditeľní, aby presadzovali svoje záujmy a pohľady, i rôzne prúdy, hnutia, alebo skupiny v samotnej Cirkvi v jej pestrosti nevynímajúc, sú takéto slová možnosťou zatahnuť na hlbinu. Akosi prirodzene nás to privádza k jednému z najkrajších a najhlbších príbehov, ktoré vyrozprával Ježiš. K podobenstvu o Márnotratnom synovi. Väčšinou sa zvykneme zamerať hlavne na postavu Otca a mladšieho brata. Ten, kto však potrebuje v

tej chvíli asi najviac milosti, zostáva na prvé čítanie, či pozretie si známeho Rembrantovho obrazu akosi v úzadí. Je to starší brat. Je to čudné, ale v hĺbke srdca poznám ten pocit závidia voči tomu rozmarnému synovi. Rozruší ma, keď vidím, ako sa moji priatelia a známi majú dobre a pritom robia všeličo, čo ja odsudzujem. Ich správanie považujem za trestuhodné, ba priam za nemravné, no zároveň sa často čudujem, prečo si netrúfam aj ja urobiť čosi podobné. Poslušný a svedomitý život, na ktorý som hrdý a za ktorý ma chvália, pociťujem niekedy ako ťaživé bremeno, ktoré ma neprestáva tlačiť, i keď som ho prijal až natoľko, že sa ho nemôžem striasť. V tomto proteste sa poslušnosť a povinnosť stali bremenom a služba otroctvom.

Je veľa starších synov a dcér, ktorí sú stratení, hoci neodišli z domu. A práve táto stratenosť - charakterizovaná posudzovaním a odsudzovaním- je taká zhubná a škodlivá pre ľudské srdce. Starší syn vždy konal správne, bol poslušný, svedomitý, zachovával zákon a usilovne pracoval. Ľudia si ho vážili, obdivovali ho, chválili ho a považovali ho za vzorného syna. Navonok nemal nijakú chybu. Ale keď sa ocitol zoči voči otcovej radosťi pri návrate mladšieho brata, vzkypli v ňom temné sily a vyrazili na povrch. Zrazu sa z neho stáva zlostný, pyšný, neláskavý, sebecký človek. Tieto vlastnosti boli v ňom hlboko ukryté, no v priebehu rokov narastali a mocneli.

Koľko zlosti je medzi „spravodlivými“ a „počestnými“! Ťažko je žiť s človekom, ktorý sa neustále sťažuje a protestuje. Keď vidím, ako odovzdávajú trofeje, odmeny a ceny mimoriadnym osobnostiam, nevyhnutne sa spytujem sám seba, prečo nie som aj ja medzi nimi. Dovŕšenie príbehu oboch synov závisí od nich. Skutočnosť, že podobenstvo nie je dokončené, presvedča o tom, že otcova láska nie je závislá od toho, ako sa príbeh skončí. Radosť Boha nebude úplná dovtedy, kým sa všetci, ktorým dal život, nevrátia domov a nestretnú sa pri spoločnom stole, ktorý pre nich pripravil. Najväčším hriechom môže byť, že prestanem veriť v lásku Boha voči mne. Boh sa raduje. Nie preto, že boli vyriešené všetky problémy sveta, nie preto, že sa skončilo všetko ľudské utrpenie a súženie, ani preto, že sa tisíce ľudí obrátili a teraz ho vedia za jeho dobrotu. Nie. Boh sa raduje preto, lebo jedno z jeho detí, ktoré bolo stratené, sa našlo. Je to tichá radosť, ktorá je znamením Božieho ľudu. Strach pred Bohom je jednou z veľkých ľudských tragédií. Prajem vám, drahí priatelia, aby ste spolu s Karolom Rahnerom, Henri Newmanom, ktorého myšlienky som dnes tiež použil, ale i s vašimi najbližšími mohli prežiť blízkosť Boha, ktorý prichádza vo svojom milosrdenstve. Tichom, no neodňateľnom.

Jozef Kováčik

Naozaj — a nepriateľ si znovu ostrí meč, luk napína a mieri, na teba mieri smrtonosnú zbraň, na teba šípy rozžeravil. Chystá sa rodiť nepravosť, trápenie počne a lož porodí. Vykopal jamu, vyhlbil, no padol do nej, ako si ju robil. Tak vlastné trápenie na hlavu sa mu vráti, vlastná nerosť mu padne na temeno.

Pre Jeho spravodlivosť chcem oslavovať Pána Ó Najvyšší, chcem chváliť Tvoje meno Ó, Hospodine, Pane náš, aké je slávne Tvoje sväté meno po celej zemi! Svoju velebu si vyklenul až ponad nebesia. Z úst malých detí, z ústok nemluvniat staviaš si pevnosť proti nepriateľom a raz ich všetkých umlčíš.

Keď hľadím na nebesia, dielo Tvojich rúk, a na mesiac a hviezdy, hovorím: Čože je človek, že naň prihlíadaš? Človečí syn, že tak si sa ho ujal? Máločo menším si ho urobil od anjelov a ovenčil ho slávou, nad vlastným dielom za pána ustanovil a položil mu všetko pod nohy: ovce i voly, všetku poľnú zver, nebeské vtáčstvo, ryby morské, všetko, čo chodí v mori jeho cestami.

Ó, Hospodine, Pane náš, aké je slávne Tvoje sväté meno po celej zemi!

Zmrtychvstalý – cesta nádeje

Dvaja ľudia živo diskutovali v kaviarni pri šálke kávy. Zo začiatku sa snažili tlmiť hlas i emócie, časom sa však dostali do varu. Zabudli na čas aj na to, že pri susedných stoloch ľudia „natŕčajú“ uši. Všetci počuli, že debatujú o niekom, koho dobre poznajú. Nakoniec jeden z aktérov dialógu už skoro na plné hrdlo zvolal: „On u mňa skončil! Jeho kauzu považujem za uzavretú!“ Bolo to hlasné a dôrazné. Nemusíme sa príliš pohoršovať nad takým správaním. Aj nám sa stane, že v návale vášne a rozhorčenia viacerí u nás „skončili“. Niektorí na istý čas, iní na dlhšie a iní..., ktovie na ako dlho.

Ježiša mnohí videli, ako sa s krížom potáca na Golgotu. Iní mohli byť svedkami jeho agónie na kríži. Ďalší videli udalosť snímania z kríža a pochovávanie do hrobu. Touto skutočnosťou Ježiš pre niektorých skončil. Jeho kauzu verejne uzavreli, keď naplnili rozsudok. Ženy cestou k hrobu premýšľali, kto im odvalí kameň. Ten symbolicky vyjadroval ukončenie prípadu Učiteľa z Nazareta. Dokonca aj apoštolské kolégium akoby uzavrelo prípad svojho Majstra. Svätý Ján viackrát pripomína, že sa síce stretávali aj naďalej, no vždy za zatvorenými dverami. A koľkých Ježiš znepokojil aj vtedy, keď si mysleli, že „sa s ním vyrovnali“, že túto kapitolu definitívne uzavreli, a on sa predsa objavil znova uprostred ich života! Ťažko to vysvetliť. Zabuchnuté dvere, zapečatený hrob ešte nemusia znamenať definitívny koniec.

Mnohí sa aj dnes lúčia s hodnotami. Sú presvedčení, že s hodnotami duše dnes operujú iba rojkovia. Je to fakt. Pre ľudí, ktorí nechcú vidieť za rámec pozemského života, je Ježiš „uzavretou kapitolou“.

Veľkonočný čas nás upozorňuje, aby sme sa nerozišli s absolútnou hodnotou – s Ježišom, aj keď mnohí už nad ním vyriekli ortieľ: verejný či súkromný. Ten, kto ostal verný, neprišiel o odmenu! Okúsil jeho pokoj, adoroval, majúc pred očami viery smrteľne ranený bok, pochopil, že život prináša hodnoty vtedy, ak je Ježiš uprostred nás, a že strach sa pomíne, ak sa Zmrtychvstalý stane nádejou, ktorá predstihne všetky iné nádeje, často plané a zidealizované. Pán života a smrti, ktorý láme pečate hrobu a zámky ľudských srdc, môže zlomiť aj náš osobný problém a oživiť cestu k Bohu. Pokúsme sa o to, aby sme sa stali cestou k životu aj pre tých, ktorým ešte stále vyhovuje zatvorený hrob!

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

V nedeľu 22. apríla 2012 sa po skončení sv. omše o 10,00 h. uskutoční stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí.

Napomínanie

Vieme, čo Ježiš v evanjeliu radí robiť, keď vidíme, ako kresťan vedľa nás zhrší: Najprv ho máme napomenúť medzi štyrmi očami, ak si nedá povedať, pribrať si ešte niekoho a až potom to hnať vyššie - a keby si nedal povedať ani potom, nech mi je ako pohan a mýtnik (porov. Mt 18, 15-17).

Ale napomenutie brata, to je vysoká škola Kristovho učeníctva. Keď Ježiš hovorí o bratstve, má na mysli veľmi úzke vzťahy na ceste nasledovania a pri spolupráci na Božom kráľovstve. Brat je ten, s ktorým nesieme bremeno dňa aj horúčavy, kto je ochotný za nás dýchať. A práve preto, že sme si blízko a sme pod jedným Božím pohľadom a máme sa skutočne radi, môžeme si vzájomne vraviť veci na rovinu. Sme schopní sa pohádať, a zasa si odpustiť. A keď v bratskom vzťahu vidím, že brat nekoná dobre, je mojou povinnosťou mu to povedať. Bolo by zradou nášho vzťahu, keby som si povedal: „S ním sa to jednoducho nedá,“ a za rohom by som ho riešil s niekým iným.

Navyše to býva väčšinou tak, že každý nesieme svoj podiel viny, aj keď nie rovnaký. Preto máme v sporoch stáť pred Bohom v duchu pokánia a prosiť o Božie milosrdenstvo pre seba aj pre druhého, ktorý nekoná dobre. Tým dávame Bohu priestor, aby mohol konať uprostred nás.

Vojtěch Kodet O.,Carm., ThD. „Učeníctvo“

Sväté omše v týždni po 2.Veľkonočnej nedeľi (B)

16.IV. pondelok *Missa tridentina*

18.00 *Na úmysel ordinára*

17.IV. utorok

18.00 *Za ě Štefana a Bernardínu Jurčákových a syna Štefana*

18.IV. streda

18.00 *Na úmysel*

19.IV. štvrtok

18.00 *Za ě Jozefa Bečára a rodičov*

20.IV. piatok

18.00 *Za ě Stanislava Jurčoviča a rodičov*

21. IV. sobota

08.00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

22.IV. 3.Veľkonočná nedeľa (B)

08.00 *Za ě Jána*

Lektori: Blahová M., Macáková E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kuric M., Polakovič P.

Liturgický kalendár

16.IV. pondelok	sv. Galina, mučenica
17.IV. utorok	bl. Katarína Tetakwithová
18.IV. streda	sv. Antúza, panna
19.IV. štvrtok	sv. Lev IX., pápež
20.IV. piatok	sv. Anicét, pápež
21.IV. sobota	sv. Anzelm, biskup a učiteľ Cirkvi

Odovzdávame sa úplne alebo vôbec nie

V súvislosti s odovzdaním sa je užitočné urobiť jednu poznámku. Aby odovzdanie sa bolo skutočné a aby prinášalo pokoj, musí byť úplné. Musíme všetko bez výnimky zveriť do Božích rúk, neusilovať sa viac nič riadiť ani „zachraňovať“, a to ani v oblasti materiálnej, ani citovej, ani duchovnej. Ľudský život sa nedá rozdeliť na úseky, v ktorých má Boh právo na našu odovzdanosť, a na tie, v ktorých si musíme dať rady sami. A uvedomme si ešte jedno: každá skutočnosť, ktorú neodovzdáme, ktorú budeme chcieť riadiť sami bez toho, aby sme prenechali Bohu „voľnú ruku“, nás bude naďalej viac či menej znepokojovať. Miera nášho vnútorného pokoja závisí od veľkosti odovzdania sa, teda od nášho odpútania.

Odovzdanie nesie so sebou aj nevyhnutné zrieknutia, a práve to nám robí najväčšie ťažkosti. Máme prirodzenú snahu „nahrabať“ si čo najviac: hmotné statky, city a náklonnosti, túžby, plány atď., a veľmi nechotne ich púšťame z rúk, lebo sa nám zdá, že budeme stratení, že bez toho zahynieme. Ale práve vtedy nám treba veriť z celého srdca Ježišovmu slovu „kto stráca, získa“, tak jasne formulovanému v evanjeliu:

„Kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho“ (Mt 16,25). Kto prijme túto smrť v odpútaní a v odriekaní, nájde pravý život. Človek, ktorý sa na čosi upriami, ktorý si chce zabezpečiť ktorúkoľvek oblasť života, aby ju mohol riadiť, ako sa mu páči, bez radikálneho odovzdania sa do Božích rúk, prepočíta sa. Zaťažuje sa zbytočnými starosťami a vystavuje sa strachu, že to stratí. Naopak, kto s neochvejnou dôverou zverí všetko do rúk Boha, umožní mu brať a dávať podľa jeho želania, nájde nevýslovný pokoj a vnútornú slobodu. „Och, keby sme len vedeli, čo získavame, ak v každej veci zaprieme samých seba!“ hovorí svätá Terezia z Lisieux. To je cesta k šťastiu. Pretože ak necháme Boha slobodne v nás pôsobiť, on je nekonečne viac schopný urobiť nás šťastnými ako my sami, lebo nás pozná a miluje oveľa viac, ako sa poznáme a milujeme sami. Svätý Ján z Kríža vyjadruje túto istú pravdu inými slovami: „Všetky dobrá mi boli dané v okamihu, keď som sa prestal o ne uchádzať.“ Ak sa odpútame od všetkého a odovzdáme to do Božích rúk, Boh nám vráti oveľa viac, stonásobne už v tomto čase (porov. Mk 10,30).

Boh si žiada všetko, ale nie všetko si berie

V súvislosti s tým, o čom sme uvažovali, je dôležité vedieť odmaskovať istý trik diabla, ktorý často používa, aby nás znepokojil a odstrašil. Aby nám zabránil celkom sa odovzdať Bohu, navráva nám, že ak zveríme Bohu všetko (majetok, priateľstvá, obľúbenú činnosť), Boh si skutočne všetko vezme a všetko v našom živote „spustoší“! To vzbudzuje hrôzu a celkom nás paralyzuje. Do tejto pasce sa však nesmieme dať chytiť. Naopak, Pán od nás veľmi často žiada iba to, aby sme sa od všetkého v srdci odpúťali, aby sme boli ochotní odovzdať mu všetko, ale nevezme si všetko. Ponechá nám pokojne mnohé veci, ktoré samy osebe nie sú zlé a môžu poslúžiť jeho zámerom. Ba dokonca nás zbaví škrupulí, ktoré by

sme občas mohli mať zato, že sa môžeme tešiť z niektorých pozemských dobier, že pociťujeme ľudské radosti. Takúto úzkostlivosť často pociťujú ľudia, ktorí úprimne milujú Pána a chcú konať jeho vôľu. Musíme však pevne veriť, že ak Boh žiada od nás skutočné odpútanie od takej či onakej skutočnosti, jasne nám to dá na vedomie v pravý čas a dá nám i potrebnú silu. Odpútanie, aj keď spočiatku bolestivé, bude potom sprevádzané hlbokým pokojom. Správny postoj je teda jednoducho byť pripravený všetko a bez paniky oddať Bohu a v bezhraničnej dôvere ho nechať konať podľa svojho.

Čo robiť, ak sa nám nedarí odovzdať sa?

Túto otázku položil ktosi Marte Robinovej. Jej odpoveď znela: „Napriek všetkému sa odovzdať!“ Je to odpoveď svätice, nedovolím si predložiť inú. Je v jednote so slovom svätej Terezy z Lisieux: „Totálne sa odovzdať, to je môj jediný zákon!“

Odovzdanie sa nie je prirodzené, je to milosť, ktorú si musíme vyprosiť od Boha. Dá nám ju, ak ho o to budeme vytrvalo prosiť: „Proste a dostanete!“ (Mt 7,7).

Odovzdanie sa je ovocím Ducha Svätého a Pán neodm. eta tohto Ducha nikomu, kto ho o to s vierou prosí:

„Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia“ (Lk 11,13).

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

Ohlasujte evanjelium všetkému stvoreniu

(Mk 16, 9 - 15)

Táto nevera, ktorú vidíme, je pre nás hodnotná. Mohli by sme ju nazvať, že je v surovom stave, lebo skutočne prichádza naozaj neobvyklým spôsobom. Ženy neveria anjelovi, apoštoli neveria ženám, Tomáš neverí apoštolom, jedenásti vo večeradle neveria učeníkom z Emauz, všetci spoločne neveria samotnému Kristovi - neveria vlastným očiam. Ale všetci sa zbiehajú v jednom bode, ktorým je Kristus. A on rozoberie dôvody ich nevery a nahradí ju radostnou neotrasiteľnou novou vierou a poznaním.

Teraz sa naplnila predpoveď, že zármutok sa premení na radosť z opätovného stretnutia. Nie je to hocijaká radosť, je to radosť v samotnom Kristovi. Strach sa neznáša s láskou preto, lebo ju nenechá vyrásť. Uzatvára nielen telo, ale aj dušu pre radosť. Dokonalá láska k Bohu však nepozná strach a zaháňa ho.

Keď teraz Kristus ukazuje svoje prebodnuté rany, ukazuje tým nielen svoju totožnosť, ale aj prameň, z ktorého prúdi veľkonočný pokoj.

Tu už nemá miesto pasívny učeník. Radosť je poslanie pre všetkých. A všetko má byť pretvorené touto veľkonočnou radosťou.

Odteraz nezáleží na tom, čo cítíme, ale čo žijeme, čo robíme za Krista. Či horíme za Krista, či zapalujeme tento svet jeho láskou, pokojom a odpustením.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Kontrola

Bohatý človek povedal: „Nechcel by som sa ťa príliš dotknúť, ale je ti jasné, že v nasledujúcich dvadsiatich rokoch sa obyvateľstvo sveta rozmnoží takmer o päťdesiat percent? Nechcel by si proti tomu niečo urobiť?“

Chudobný človek vzhliadol od svojej práce: „Akože, čo máte proti deťom? Ja mám deti rád!“

„Ja, pravdaže, tiež,“ odvetil bohatý, „ale vieš predsa, že suroviny sa vyčerpávajú a nepostačia, keď sa počet obyvateľstva bude aj naďalej zvyšovať.“

„Aha,“ povedal chudobný, „tak teda nejde iba o obyvateľstvo, ale aj o nerasty.“

„Správne!“ Bohatý sa už tešil, že ho chudobný pochopil. Ten však povedal: „Teda nepotrebujeme iba kontrolu pôrodnosti, ale aj kontrolu spotreby energie.“

„Nuž, dobre,“ povedal akosi prekvapený bohatý. Chudobný sa na bohatého uprene pozrel, pomaly a dôrazne povedal: „Nechcel by som sa vás dotknúť, ale je vám jasné, že tridsať percent bohatých spotrebuje deväťdesiat percent všetkej energie? Čo chcete proti tomu robiť?“

Magdaléne Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Samaritánka

Ježiš sa pri Jakubovej studni dal do rozhovoru so ženou Samaritánkou. Bolo poludnie. Medzitým sa z mesta Sychar vrátili učenici s chlebom, olivami a syrom. „Vtom prišli jeho učenici a divili sa, že sa rozpráva so ženou.“ Ježiš zatiaľ zveril tejto úbohej žene, cudzinke a hriešnici, čo doteraz nepovedal ešte nikomu. Mesiáš? „To som ja, čo sa rozprávam s tebou.“ (Jn,26-27)

Ako ľudsky pravdivo je v evanjeliu opísaná táto žena! Najprv smelá, potom nepokojná, po chvíli úprimne dojatá, keď jej Ježiš odhalil tragédiu jej vlastného života a ona pochopila, že prezrel jej srdce a dušu do najhlbších hĺbok. Nakoniec kapitulovala: „Pane, vidím, že si prorok.“ Krátko po týchto slovách počula, čo Ježiš nepovedal ešte nikomu. To ju celkom odzbrojilo. Vstúpila do seba. Nechala tam nádobu, odišla do mestečka a hovorila ľuďom: „Podďte sa pozrieť na človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som porobila.“ Ježiš získal dušu. A stratená ovca je drahá srdcu pastiera. Keď mu ponúkajú jedlo, povie: „Ja mám jesť pokrm, ktorý vy nepoznáte. Mojm pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal.“

Boh sa musí dotknúť nášho života, a najmä nášho srdca, aby nás prebudil a pritiahol. Obyčajne sa vzpierame. Samaritánka chcela pri stretnutí s Ježišom udržať svoje náboženské záujmy na úrovni diskusie, rozumného rozboru. Vložila do diskusie otázku, či sa treba klaňať Bohu v Samárii alebo v Jeruzaleme. Ježiš však hľadel na toto stretnutie ináč - previedol rozhovor z teórie a diskusie do celkom osobného a konkrétneho života. Pripomenul žene, že mala už päť mužov a teraz žije v konkubináte. Pripomenul jej, že náboženstvo sa dotýka nielen nášho rozumu, ale predovšetkým nášho svedomia. Samaritánka

nakoniec celkom premožená zvolala: „Podďte sa pozrieť! Nebude to Mesiáš?“

Stretnutie s Kristom, ak má byť opravdivé, musí byť ľudsky úprimné. Znamená rozísť sa so zlom a padnúť na kolena.

Veriaci človek sa stal múdrom, životne múdrom. Iste nie bez Božieho prispenia. Prešiel od špekulácie k oddanosti. Prestal sa donekonečna pýtať prečo a ako a namiesto toho sa pýta: Čo mám robiť? Chce žiť s Bohom a v Bohu, a nechce len rozumom rozoberať otázky okolo neho. Chce ho mať rád. Chce poznať jeho zámery, veľké činy, a najmä jeho dobrotivosť. Hľadá to všetko v Písme a v slove Cirkvi, v jej bohoslužbe a ohlasovaní. A vtedy ho začne akoby nanovo poznávať. Lebo medzi poznaním Boha štúdiom a poznaním Boha láskou je veľký rozdiel. Môžete poznať presne fyziológiu nejakého človeka až po jeho krvný obraz, ale to ešte nie je to poznanie, aké dáva priateľstvo a láska. Oveľa viac to platí vo vzťahu k Pánu Bohu.

Živá voda

Ježiš povedal Samaritánke: „Keby si poznala Boží dar a vedela, kto je ten, čo ti hovorí... ty by si poprosila jeho a on by ti dal živú vodu.“ (Jn 4,10)

Živá voda... Voda, čo občerství srdce človeka, stále vysušované trápením a hriechom. Voda prúdiaca do večného života... Porozumela samaritánska žena tomuto obrazu? Ľudia na Východe, kde je všetko rozpálené slnkom a horúčavou, kde je všade púšť a piesok, dobre vedia, čo je živá voda, ktorá vyviera z prameňa a oživuje zeleň rastlín, sladkosť plodov a občerstvuje človeka.

Exupéry vyjadruje účinok tejto zázračnej živej vody vo svojej Citadele: „Zdvihol sa piesočný vietor púšte. Slnko páliło. Strašne nás trápil smäd. Konečne sme našli hlbokú studňu a spustili do nej muža. Keď sme ho vytiahli, omdlel, ale ešte stačil naznačiť, že studňa je vyschnutá. ‚Studňa je prázdna - čo mám s vami urobiť?’ povedal som vodcom. ‚Všetci sme sa premenili na suché raždie. Muži padli na zem. Mnoho ich zošalelo. Obklopoval nás piesok ako búrlivá vyhňa tehlovej pece. Každým dvom z troch tiav som dal otvoriť bruchá a pili sme vodu z ich vnútorností.“

Exupéry ďalej pokračuje: „Vydali sme sa k studni El Ksour - možno sa len zachránime. Po dvoch dňoch, ktoré ma stáli tretinu mužov, vrátili sa posli a hlásili: ‚Studňa El Ksour je okom k životu! Bol to sviatok! Čata pri studni stále spúšťala dolu stodvadsať metrov dlhý povraz, ktorý pomáhal zemi, aby nás znovu zrodila. Iná čata rozdeľovala vodu v tábore. Prechádzal som sa medzi svojimi mužmi a díval som sa na nich, ako ožívajú. Potom som zamieril nabok, a keď som bol sám, obrátil som sa k Bohu: ‚Videl som, Pane, ako v jednom jedinom dni telo mojej armády uschlo a zas ožilo. Naše svaly sa osviežili a ponese nás znova! A predsa, slnku stačila ešte hodina - a boli by sme zotretí z povrchu zeme. My všetci i stopa našich krokov!’“

Voda! Živá voda! Stačí, aby naplnila suché zrno a ovlážila človeka - a už prebúda silu, z ktorej vyrastú mestá, chrámy a záhrady. Výraz „živá voda“ v Ježišovej reči je mocný obraz. Je to obraz mocnej, oživujúcej sily Ducha Svätého, ktorý je v nás prameňom Božieho života.

Je vo mne? Oživuje ma? Dávam sa ním oživovať denne?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku